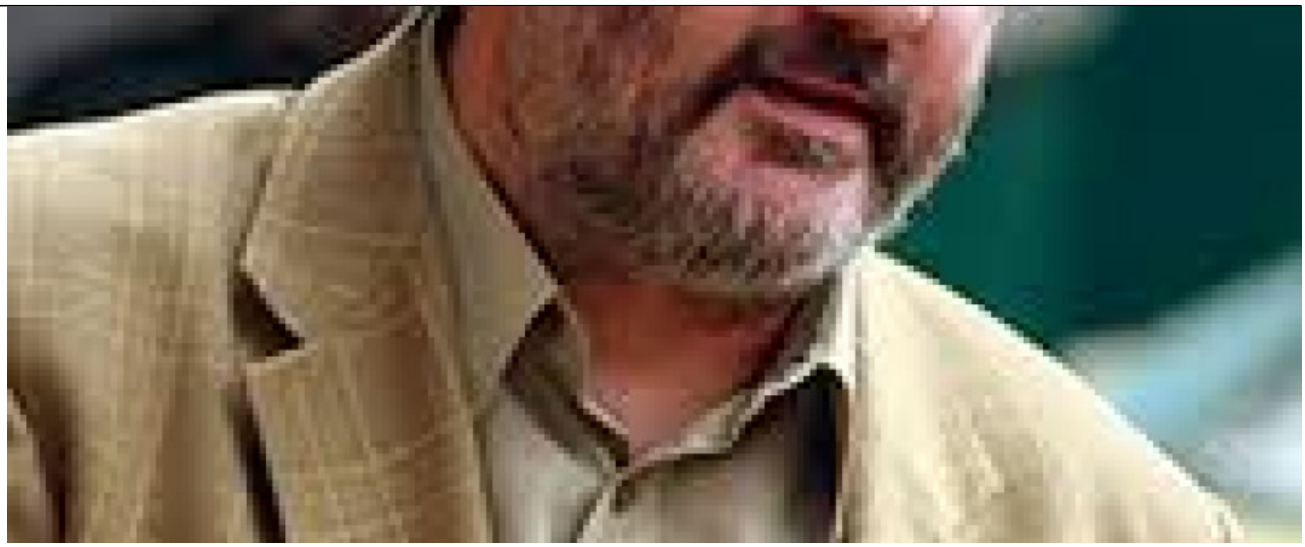

Fricz Tamás: A haza „deáki” bölcsei: Lendvai Ildikó, Kovács László

2014 július 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Az elmúlt héten – még a szocialisták tisztújító kongresszusa el?tt – hírnökök jöttek, s pihegve szóltak: a szocialista párt nagy öregjei nem békélnek.

Lendvai, Kovács, Steiner, Szekeres és a többiek összehajoltak, s megalakították a Deák Ferenc Kört, céljuk pedig nem más, mint hogy újra és megint és ismét ?k fújják a posztkommunista passzátszelet.

Pedig már azt hittük, hogy ezek, a kádári kommunizmusból ittmaradt cenzorok és pártkatonák végre talán valóban háttérbe szorulnak a magyar közéletb?l, szimbolizálva azt, hogy Magyarországon befejez?dik a nem kis mértékben elhúzódott rendszerváltás. Reményeinket meger?sítette az a tény, hogy a 2010-es vereségük után Mesterházy Attila – pártelnöki tevékenységének legfigyelemreméltóbb eredményeként – sikerrel szorította ki a közvetlen pártvezetésb?l a nagy öregeket és terelte parkolópályára, s az is tény, hogy megkezdte a párt fiatalítását.

Ám amennyire hatásos volt a gerontokrácia párton belüli – most már látjuk: id?leges – leküzdésében, annyira alkalmatlan volt arra, hogy pártját a tavaszi választásokon eredményre vezesse. Bukás az országgy?lési, majd még nagyobb bukás az európai parlamenti választásokon, így Mesterházynak nem maradt más hátra, mint felpattanni a motorkerékpárjára, és elhúzni a Jókai utcából.

A válság ezek után kódolva volt a szocialista párton belül. Ez be is következett, s a gyakran hét- vagy többfej? sárkánynak t?n? szocik fejetlen sárkánnyá változtak egészen szombatig, Tóbiás József elnökké választásáig. Lendvai Ildikó a kongresszusi beszédében látszólagosan visszavonulót fújt, de egy pillanatig se higgyük, hogy ? és „deáki” bölcsesség? társai lemondtak volna a pártelitbeli generáció-visszaváltásról, arról, hogy az öregek újra átvegyék a hatalmat a fiataloktól.

És ez az a pont, amikor feketén-fehéren megmutatkozik, hogy a (poszt)kommunisták tényleg különös anyagból gyúrt emberek. Képesek arra, hogy a legkülönfélébb rendszereknek az élharcosaivá váljanak, majd azok tönkretétele után a következ? rendszerben ismét a vezet? garnitúrában találjuk ?ket. Alkalmasak voltak a népi demokráciákat irányítani, majd a személyi kultuszra és totális elnyomásra épül? kommunista diktatúrában „helytállni”, ennek leverése után a kádári, pártállami diktatúra jeles vezet?ivé avanzsáltak, majd utóbbi bukása után a parlamenti, többpárti demokráciában is – némi „botladozás” után – az élre törtek, és újra átvették az ország irányítását, egészen 2010-ig. S nemcsak különös anyagból gyúrt elvtársak Lendvaiék, hanem kortalanok is. Rajtuk nem fog az id?, ?k a kommunista-szocialista pártok vezet?i kívánnak lenni az id?k végezetéig…

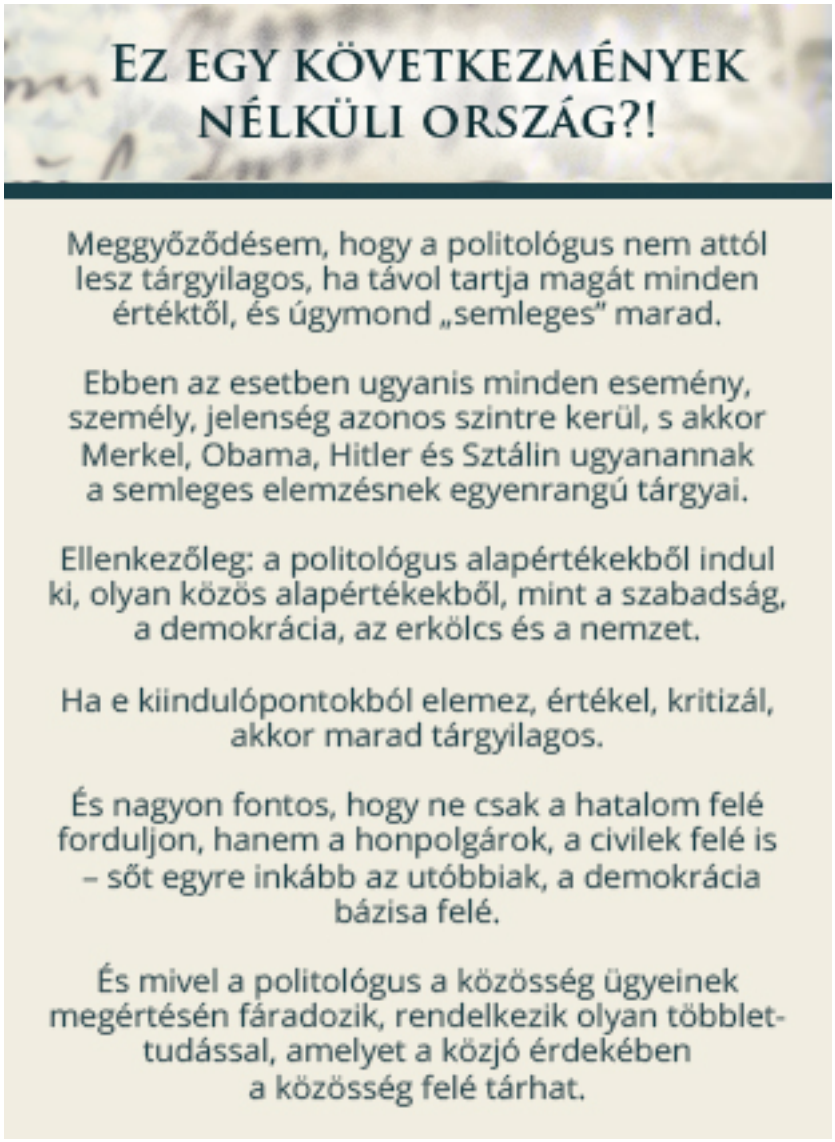
A névválasztás pedig egészen parádés, érz?dik benne a szocialista tudatosság és csalhatatlanságérzet: Lendvai, Kovács, Steiner, Szekeres, Juhász és a többiek a deáki magaslatokban vannak. ?k a hazai bölcsei.

De fogjuk kicsit komolyabbra a szót: az a tény, hogy a posztkommunista „bölcsek” újra és újra felbukkanhatnak, szimbolikusan és egyben szimptomatikusan bizonyítja, hogy a szocialista párt egyel?re képtelennek mutatkozik a megújulásra. Ha Lendvai és Kovács még mindig felszínre tud törni a szocialista pártban, immáron ezredszer, akkor az MSZP helyzetét a leginkább Vörösmarty Mihály El?szó cím? versének sorával tudnám jellemezni a legplasztikusabban: „Most tél van és csend és hó és halál.”

Kihez, kikhez tudnak szólni a szocialista bölcsek, kiket képviselhetnek még? Nem nehéz a válasz: azoknak a nyugdíjaskorú, örökké MSZP-szavazó, többségében id?s, özvegy asszonyoknak, akik érzelmi, törzsi alapon köt?dnek Kádár Jánoshoz és az ? rendszeréhez. Férjük, talán ?k is beléptek a pártba, kaptak biztos állást, tanácsi lakásba költözhettek az egyik lakótelepen, s volt minden vasárnap rántott csirkecomb (vagy karaj) az asztalon.

A fiatal szocialista politikusoknak – immáron Tóbiás Józseffel a párt élén – azonban pontosan tudniuk kell, hogy ez az elkötelezett szavazóréteg biológiai okoknál fogva egyre sz?kül, s legfeljebb a parlamenti küszöb átlépését tudja garantálni még ideig-óráig. Másfel?l pedig azt is látni kell, hogy ez az id?s, kádári szavazóréteg már nem is annyira az impotenssé vált szocialista pártban, hanem a „Gyurcsán Feri” által vezetett DK-ban látja az ígéretes jöv?t, hiszen a „Gyurcsán Feri” olyan harcias, olyan hetyke, mint annak idején Marosán György volt. (Azt persze nem veszik észre, hogy Gyurcsány politikájának tartalma homlokegyenest szembemegy az általuk nosztalgiával szemlélt kádári id?kkel.)

Magyarul: az t?nik logikusnak, hogy Lendvaiék – ha újra bármilyen szerephez juthatnak a szoci pártban – nagyon rövid id?n belül a DK alá próbálnák behúzni az MSZP-t, hiszen, Gyurcsány ide vagy oda, a nagy öregeket ugyan ki látná szívesen újra reinkarnálódni a baloldalon, ha nem a DK-t támogató id?s szavazóbázis? A „deáki” bölcsek újbóli meger?södése tehát a szocialista párt végleges felmorzsolódását jelentené.

De ez már a szocialisták gondja.

A végére már csak egy költ?i kérdés marad. Istenem, mondd meg, vajon lesz-e valamikor valaki ebben az országban, aki magától észreveszi, hogy már nincs szükség rá, hogy éppen ? az akadálya a megújulásnak – s ebb?l levonja a megfelel? konzekvenciákat! Mondd meg, ki lesz az els?, aki képes lesz erre Magyarországon!

Fricz Tamás - mno.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló